

Nataša Mirošavić, SSU: Deras kamp är vår kamp!

Efter en otroligt turbulent flygresa landande vi, en delegation på åtta personer från SSU, klockan tre på morgonen i den algeriska staden Tindouf. Ingen av oss hade tidigare varit i ett av de västsahariska flyktinglägren; så ingen av oss visste vad som väntade oss. Efter en bilresa på ungefär en timme, rakt ut i öknen, släpptes vi av till två olika familjer i det som vi senare fick veta var flyktinglägret "27 februari".

Vår resa gjordes under en av de varmaste månaderna; juli månad. Vi kom till lägren, när alla andra önskade att de kunde ta sig därifrån. Målet med vår resa var tredelat: att anordna demokratiseminarier, anordna en fotbolls- och volleybollturnering samt att dokumentera läget i flyktinglägren. Det var precis det vi gjorde. Vi hade privilegiet att få möta presidenten, ministrar och guvernörer ur den västsahariska regeringen. Vi besökte dessutom centret för minskadade, radiostationen, den kommande tv-stationen, sjukhus, de försvunnas hus, krigsmuseet, skolor, ungdomshus, kvinnocenter, kvinnokooperativet, ett bröllop, en studentfest och många andra platser. Men även om alla de sakerna var oerhört viktiga tror jag att de flesta av oss tyckte att det absolut viktigaste var mötena med människorna i flyktinglägren.

Under vår tid i flyktinglägren fick vi lära känna och möta ungdomar, som är som vilka andra ungdomar som helst, trots att de lever under omständigheter så brutalt olika våra liv. När vi dansade till rappartisten Akon eller sångerskan Shakeras melodier under siestan, insåg vi att avståndet mellan oss endast var geografiskt. Vi andades samma sandfyllda luft, åt samma mat (oftast kamel eller tonfisk) och sov på samma sanddyn som dem. De stunder som kändes jobbiga lättades upp av våra värdfamiljer; som trots alla svårigheter i deras liv förmådde skämta med oss.

Resan tillbaka från flyktinglägren var oerhört jobbig att göra. Vi lovade varandra och de västsahariska människorna vi mötte i lägret att göra allt i vår makt för att föra upp frågan på dagordningen igen i Sverige.

SSU:s kongress, som hölls i augusti månad i Örebro, var vårt första mål. Vi spred uttalanden, ordnade en fotoutställning, arrangerade lotteri och värvade medlemmar till vårt nystartade Västsaharanätverk. Kort sagt terroriserade vi ombuden på kongressen med den västsahariska frågan. Målet var att ingen skulle lämna kongressen utan att veta vad som händer i flyktinglägren och i det ockuperade området. Vi uppnådde verkligen vårt mål. Och alldeles särskilt kändes det, när den socialdemokratiska partiledaren Mona Sahlin i sitt tal på kongressen vände sig till de västsahariska representanterna på engelska och bekräftade vårt stöd för deras kamp till självbestämmande. SSU och SAP tog under den kongressen en gemensam stark ställning för västsahariernas rätt till själv-

Barn i flyktinglägren juli 2007.
Foto: Nataša Mirošavić

bestämmande och för ett fritt Västsahara.

Våra hjärtan klämtar för Västsahara; och vår kamp håller på att växa sig allt starkare. Vi kommer inte att ge upp för rån kampen för att fritt Västsahara tagit slut, och självständighet uppnåtts. Vi kom till de västsahariska flyktinglägren med ren faktamässig kunskap om konflikten. När vi åkte hem var konflikten så mycket mer verklig men framför allt personlig. Vi kom till flyktinglägren som åtta svenska ungdomar men lämnade den västsahariska ökenhettan som medlemmar i den västsahariska gemenskapen.

Deras kamp är vår kamp; Sahara libre!

Nataša Mirošavić,
Sveriges Socialdemokratiska
Ungdomsförbund